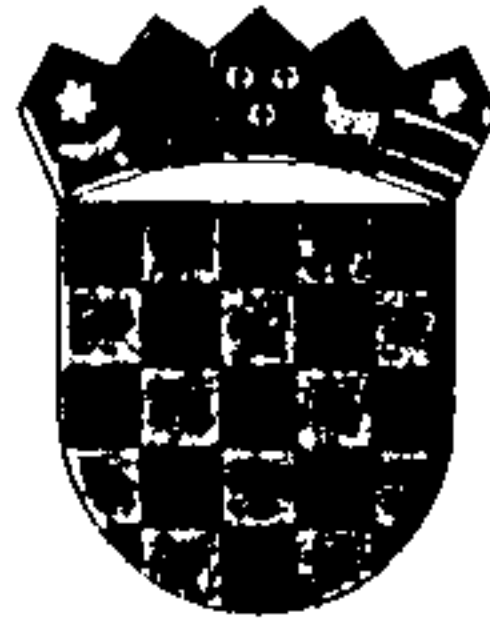

20. 3. 2002

MACURA

izvješće 13

Broj:K-4/02.

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Županijski sud u Vukovaru, u raspravnom vijeću u sastavu: predsjednik vijeća Nikola Bešenski, te sudac Željko Marin i suci porotnici Mirko Grahovac, Zoran Bračić, Drago Poljak, kao članovi vijeća, uz sudjelovanje Smederevke Šerbić, kao zapisničara, u kaznenom predmetu optuženog Milenka Macure, zbog kaznenog djela protiv čovječnosti i međunarodnog prava – ratni zločin protiv civilnog stanovništva, opisano i kažnjivo po članku 120. Stavak 1. OKZRH, po optužnici ŽDO u Vukovaru broj:DO-K-57/99 od 03. travnja 2000., nakon javno provedene i zaključene glavne rasprave, u prisutnosti zamjenika ŽDO-a u Vukovaru Božidara Piljića, optuženog Milenka Macure, njegovog branitelja odvjetnika Andreja Georgievskog, na dan 04. ožujka 2002.godine,

presudio je

- Optuženi **MILENKO MACURA**, JMBG 1603961370302, zvan "Mazgan", sin Slavka i Save, rođene Vučinić, rođen u Oroliku, općina Stari Jankovci, stanuje u Oroliku, Zmaj Jovina br.43, rođen 16.03.1961, Srbin, državljanin RH, vozač, oženjen, otac dvoje maloljetne djece, vojsku služio 1979/80. u Skopju, vodi se u VE Vinkovci, neosuđivan, u pritvoru Okružnog zatvora Osijek od 12. listopada 1999.g.,

kriv je

da je

- dana 01. listopada 1991. u Čakovcima, nakon što su tzv. JNA i četničke paravojne postrojbe okupirale mjesto Čakovci, kao pripadnik tzv. "Milicije SAO Krajina", u nakani nanošenja fizičke i psihičke boli, zastrašivanja okupiranog stanovništva, protivno članku 3. stavak 1. točka 1., a u svezi s člankom 3. stavak 2. točka a. i točka c., i članka 27. stavak 1. članka 31.Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12. 08. 1949.godine, i članka 4. stavak 2. točka a., točke e., dopunskog Protokola uz Ženevsku konvenciju od 12. kolovoza 1949., o zaštiti žrtava nemeđunarodnog sukoba (Protokol 2.), u zgradi osnovne škole, prilikom ispitivanja, tukao palicom – perdefrekom civile, i to Ivana Juričića dok je sjedio u prostoriji za ispitivanje po butinama i slabinskom dijelu tijela, a u hodniku i po vratu, uslijed čega je bio u kratkoj nesvijesti, Ivana Ciganja, dok je stajao u toj prostoriji i u hodniku, po leđima, od kojih udaraca se tresao, te Ivanu Kovačiću prijetio da će ga zaklati ako ne kaže gdje je oružje, Josipa Jokića po leđima, dok je stajao raširenih ruku i nogu licem okrenut

prema zidu, Miška Ivančika najprije ošamario, zatim udario šakom u stomak, te palicom po leđima i 3-4 puta po dlanu, Branka Dardalića dok je išao na ispitivanje po ramenima i leđima,

- tijekom 1992., i 1993., godine u više navrata privodio u prostorije tzv. "milicije" u Oroliku Matiju Jajala i tukao ga zajedno s nepoznatim osobama, palicama, šakama, čizmama i kundakom, a jednom prilikom svojom glavom ga udario u glavu, pri čemu je ovaj pao u nesvijest i krvario, te ga natjerao da poliže svu krv s poda, i prijetio mu da to ne smije prijaviti UNPROFOR-u ili će u protivnom ubiti njega, njegovu suprugu i djecu,

- u ožujku 1992., u Svinjarevcima u kući Jozе Jukića, dok je vršio pretragu kuće ošamario Jozu Jukića, srušio ga na krevet, uhvativši ga za kosu, glavu mu podigao prema gore, te je nožem krenuo prema vratu da ga zakolje, ali ga je u tome spriječio jedan pripadnik "milicije" SAO Krajine,

dakle, kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme oružanog sukoba, mučio i nečovječno postupao prema civilnom stanovništvu, primjenjivao mjere zastrašivanja,

pa je time počinio kazneno djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava – ratni zločin protiv civilnog stanovništva, opisano i kažnjivo po članku 120. stavak 1. OKZRH.

Uslijed toga a shodno članku 6., 50., 56. i 57. KZ-a i članku 120. st. 1. OKZRH,

o s u d u j e s e

NA KAZNU ZATVORA U TRAJANJU OD 3 (TRI) GODINE.

Na osnovi članka 63. KZ-a, optuženom se u izrečenu kaznu zatvora uračunava vrijeme provedeno u pritvoru počev od 12. listopada 1999. pa zaključno s 04. ožujkom 2002. godine.

Na osnovi članka 122. stavak 4., a u svezi s člankom 119. stavak 2. točka 1.-6. ZKP-a, optuženi se oslobađa obveze da naknadi troškove kaznenog postupka, i isti padaju na teret državnog proračuna.

Obrazloženje

Županijsko državno odvjetništvo u Vukovaru je optužnicom DO-K-57/99 od 03. travnja 1999., optužilo Milenka Macuru za izvršenje kaznenog djela ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz članka 120. Stavak 1. OKZRH, činjenično i pravno bliže opisano u izreci ove presude.

U svom govoru zamjenik ŽDO Vukovar predložio je da se optuženi oglasi krivim i kazni po zakonu.

Optuženi Milenko Macura se u skladu s člankom 320. stavak 3. i 4. Zakona o kaznenom postupku (nastavno ZKP/97) očitovao o optužnici i iskazao kako se ne osjeća kriv za kazneno djelo koje mu je optužbom stavljeno na teret.

Optuženi Milenko Macura u svojoj obrani navodi kako je u "miliciju" koja je bila pri štabu TO pristupio u 09. mjesecu 1991. Zaista, 01. listopada 1991. je išao u Čakovce kao pratnja jednom kapetanu ili kapetanu I. klase. Taj kapetan je došao iz Šida i istog prije toga nije znao. S kapetanom i još jednim ili dva vojnika je došao ispred škole u Čakovcima, ali uopće nije ulazio u školu, niti dvorište. Sat i pol ili dva je stajao tu pored vozila kojim je došao i pričao s jednim vojnikom. Dok je stajao, vidio je da neki ljudi ulaze, da neki izlaze, a neki ljudi su već tad bili pred školom. Ni jednu osobu nije poznao od tih ljudi koji su ulazili i izlazili, a ne može reći ni koliko je ljudi ulazilo, a koliko izlazilo. Bio je u civilu. Isti onaj kapetan ga je i vratio natrag, i dok su se vraćali, čuo je kako kapetan čita nešto iz bilježnice i povremeno nešto komentira. Bilježnicu je kapetan pronašao u školi. Putem nisu uopće razgovarali što je kapetan radio u školi. Te prigode, kao ni cijele 1991. godine, nije imao pendrek. U Čakovcima, Oroliku i okolnim mjestima ima jako puno osoba s prezimenom Macura.

Ukazuje da je točno kako je jedno dva puta priveo Matiju Jajala, i to oba puta po zapovjedi Gagića, koji je inače bio neki zapovjednik. Oba puta je doveo Matiju Jajala, predao ga Gagiću i od tog trenutka niti ga je vidio, nije ga vraćao nazad i ne zna što je moglo biti prilikom ispitivanja. Oba privođenja su bila negdje u trećem ili 04. mjesecu 1992. Ta dva puta Matiju Jajala je privodio od kuće, a još jednom prilikom kad je bio u smjeni, te išao "na obezbeđenje" leša koji je bio izoran između Svinjarevaca i Orolika, i kad je zvao Gagića što poslije da urade, Gagić je rekao da dođu, jer ima dva čovjeka koji će ići da zakopaju leš. Kad je došao, jedan od njih je bio Matija Jajalo, ali on se ne sjeća da li je i tad vraćao Matiju Jajala, jer je to bilo blizu sela.

Do prvog hapšenja Matije Jajala istog uopće nije poznavao, već su mu rekli da ide na tu adresu i da uhapsi Matiju Jajala. Prilikom hapšenja nije primijenio nikakvo sredstvo prinude, niti se isti opirao hapšenju. Kada je došao da ga uhapsi, vidio je njegovu suprugu koju je iz viđenja znao. Osim navedena tri puta, Matiju Jajala ni jednom drugom prigodom nije vidio.

Sjeća se da je išao u Svinjarevce u pretres kuće Joze Jukića. Sjeća se da su nađene neke stvari, nove, neraspakirane, a posebno mu je ostalo u sjećanju da je bilo dvije-tri vreće kazeta, i to iz različitih videoteka. Naglašava da Jozu Jukića tamo nije tukao, niti što bilo drugo učinio prema njemu, osim što su stvari oduzete i odnijete u stanicu milicije. On i Bogunović su išli jednim autom, stigli su prvi, ali odmah je ubrzo stigao i Gagić s još dva ili tri "milicionera". Ti "milicioneri" su sa ženom Joze Jukića išli po šupama na pretres, a on se sjeća kako je s Bogunovićem, a misli da je bio i Gagić, išao na pretres tavana. S njima je išao i Jozo Jukić. Ušli su i u sobe, ali on nije vršio faktički pravi pretres, samo je otvorio ormare i nije u sobi bio desetak minuta. Naglasio je, kako je i sam Jozo rekao, da su poslije neki drugi došli i uzeli neke novce. Siguran je da nije šamarao Jozu Jukića, nije ga povlačio za kosu, a kamoli htio zaklati.

On kao "milicajac" nije imao nož, niti je u toj sobi bio nož, a što bi on opće prijetio Jozi Jukiću, kada ga je prvi put vidio.

Naglasio je da je on bio običan "milicioner", a akciju su vodili Gagić i Bogunović. Bogunović je bio iz Srbije, i bio je neki inspektor. Misli da je supruga Joze Jukića bila na dvorištu dok je vršen pretres u kući, a gdje je bio prisutan Jozo Jukić. Još se sjeća da Jozo Jukić nije imao potvrdu da su njegove stvari i zbog toga su stvari oduzete. Kad je

fotografije Petra Macure i optuženog Milenka Macure svjedok je iskazao: "Sada je mršaviji nego što je onda bio", te je pokazao na fotografiju optuženog Milenka Macure i rekao: "Pokazao sam gospodina Macuru, te rukom pokazao u smjeru optuženika, a koji je tad bio tamo. Sa 95% sigurnošću pokazujem tu fotografiju".

Svjedok Josip Jokić iskazuje da je iz viđenja poznao Macuru još prije 01.10.1991. Kada je 01.10.1991. priveden u osnovnu školu u Čakovce, vidio je Milenka Macuru. Sjeća se da je isti imao cmi pendrek s kojim je često mlatao. Tu u školi bio je još i čovjek po prezimenu Momčilović, ali taj nije nikoga udarao. Milenko ga je odveo na ispitivanje kod kapetana, a kada je izašao van s ispitivanja, tu na hodniku palicom mu je zadao više udaraca po leđima. Morao je stajati licem okrenut zidu, raširenih ruku i nogu, a tako su bili naslonjeni i Ciganj, Kovačić. Ivančik Miško vidio je da je optuženi pendrekom više puta udario Ciganja, od kojih se udaraca Ciganj tresao kao da je uključen u struju. Istaknuo je da zna nekoliko osoba po prezimenu Macura, ali tog puta u školi je bio optuženi Macura. Inače, osim mještana i kapetana, samo je još jedna osoba bila sa strane po prezimenu Momčilović. Istaknuo je da je prepoznao optuženika u policiji, ali nije prepoznao prilikom prepoznavanja u zatvoru pred istražnim sucem. To objašnjava kako se taj dan nije osjećao dobro i činjenicom da je optuženi u međuvremenu oslabio.

Svjedok nije prepoznao optuženog kao osobu koja ga je tukla prilikom prepoznavanja izvršenog 31.ožujka 2000. (list spisa 223).

Svjedok je prilikom prepoznavanja između fotografija Petra Macure i optuženog Milenka Macure prepoznao optuženog Milenka Macuru i rekao je, 99% sam siguran da je to ta osoba.

Svjedok Ivan Juričić navodi da je dana 01.10.1991. s ostalim mještanima bio ispitivan u osnovnoj školi u Čakovcima. Kad je ušao u prostoriju za ispitivanje, nasuprot njega sjedio je Macura, pa su bili licem u lice okrenuti. Dok ga je kapetan ispitivao, Macura ga je palicom više puta udario po butinama i po slabinskom dijelu tijela. Kako je prilikom ispitivanja bio spomenut Ivan Ciganj, tako su tražili da Ciganj uđe unutra, a on je izveden van. U hodniku ga je Macura palicom udario po vratu, i sve mu je pred očima bilo crno, ali nije pao. Inače, Macuru nije prije poznao, ali se sjeća da je netko od mještana rekao da je to taj Macura. Palica mu je bila tvrda i nije se savijala. Iz Čakovaca je odvezen u Šid, pa zatim u logor u Begejce.

Prilikom prepoznavanja između više osoba, održanog dana 31. ožujka 2000., svjedok je prepoznao optuženog kao osobu koja ga je tukla u Čakovcima (list spisa 221).

Prilikom prepoznavanja između fotografije Petra Macure i optuženog Milenka Macure, svjedok je predsjedniku vijeća rekao: "Vi ste mi rekli da se vratim u ono vrijeme kad je to počinjeno, i zato sam nesiguran koja je fotografija". Mogu reći da je ovo fotografija Milenka Macure Mazgana sad, te pokaže na fotografiju istog.

Svjedok Miško Ivančik u svom iskazu iskazuje da je 01.10.1991. odveden u školu u Čakovce, a radi ispitivanja. Ispitivanje je počelo oko 9 sati. Ukazuje da ga je optuženi prvo ošamario, zatim zadao udarac šakom u stomak, te palicom nekoliko puta udario u leđa, morao je ispružiti ruke te je dobio po dlanu desne ruke tri, četiri udarca. Ta palica, misli da je bila gumena, i to cmi pendrek. Dok je bio još u školi, pričalo se da je taj Macura iz Orolika, a inače on ga nije znao od ranije. Vidio je kako je u školi Macura tukao Ciganj Josipa, Kovačić Ivana i Iku Juričića. Siguran je da je Macura uvodio ljude na ispitivanje, te izvodio van poslije ispitivanja. Prilikom prepoznavanja između više

svog punca od Matije Jajala je čuo da bi Milenko Macura mogao nešto znati, jer je bio pripadnik "milicije" u vrijeme okupacije. Kako je znao iz viđenja Milenka Macuru, otišao je njegovog kući da bi ga pitao da li nešto zna o sudbini, tj. ubojstvu njegovog punca. Ističe da mu je tada Milenko Macura drsko rekao da ništa ne zna, a on nije prijetio hapšenjem niti išta drugo spominjao, već je otišao na policiju da kaže da je Milenko Macura u svojoj kući. O samim događajima nema nikakvih neposrednih saznanja.

Svjedok Matija Jajalo iskazuje da je od 1980.g. živio u Svinjarevcima. Naglašava da je tijekom ratnih događanja 1991. napustio Svinjarevce i otišao u Bosnu za Jajce, da bi se u siječnju 1992. ponovno vratio u Svinjarevce. U 1992. i početkom 1993. optuženi Macura ga je privodio u policijsku postaju Orolik. Macura je bio srpski policajac. Macura i njegovi prijatelji su ga svaki put tukli, a misli da bi ga i ubili da mu žena nije Srkinja. Sjeća se da ga je jednom prilikom Macura udario glavom u glavu i od tog udarca je odmah pao u nesvijest. Jednom prilikom je dobio oko 200 udaraca po dlanovima i tabanima, a to je naređivao optuženi Macura. Od batina jednom je bila krv po podu i on je morao lizati krv. Zadnji put je priveden kada je došao UNPROFOR i optuženi mu je zaprijetio da ne smije prijaviti UNPROFOR-u. Tad su ga optuženi i još jedan tukli šakama, palicama, laktovima, kundakom, i to bezbroj udaraca. Optuženi je u to vrijeme bio jako "silan", a prilikom izlaska svjedok je optuženom rekao: "Bio je rat, nisi ti kriv, slušao si druge kad si to radio".

Svjedok Jozo Jukić iskazuje kako su 28. ožujka 1992., negdje oko pola deset, u njegovu kuću u Svinjarevcima došli: prvo Milenko Macura, zatim Bogunović Branko i iza njih Radovan Gagić. Macura i Bogunović su došli terenskim vozilom, a Gagić kombijem. U kuću je prvo ulazio Macura, zatim svjedok, te Bogunović, a njegova supruga je bila u dvorištu gdje je bio i Radovan Gagić. Odmah u prostoriji koja je služila kao dnevni boravak, optuženi mu je lupio dva šamara govoreći gdje je pištolj. Na tavanu mu je ponovno lupio šamar ili dva. Pri kraju pretresa, na izlasku iz spavaće sobe, optuženi ga je zgrabio za kosu, srušio prvo na drveni dio kauča, a zatim na pod, te prignječio koljenom. To je bilo u blizini "kredenca" i optuženi je s istog uzeo nož "svinjokoljac" dužine oko 30 cm i stavio mu ga pod grlo. Pomislio je da je gotovo, ali je u tom momentu Bogunović rekao: "Jebo Boga, ja ne mogu gledati krv", i odgurnuo optuženog. Milenko je inače uzeo svjedokov nož koji je stajao na kredencu, a da je napravio korak- dva da uzme nož. Nož je bio "svinjokoljac" dužine oko 30 cm. Milenko mu je inače naredio da skine dvije šivaće mašine s tavana. Dok je bio na pretresu Milenko, uzet je jedan televizor, videorekorder, telefon, a iz šupe su uzeti mnogi drugi alati. Milenko ga je odveo na ispitivanje, a dok je svjedok bio na ispitivanju, uzete su šunke i 28.000 DEM.

Svjedok Đuka Mikletić iskazuje da je sve vrijeme ratnih događaja ostao u svom rodnom mjestu Tompojevci. Sjeća se da je optuženi dolazio u Tompojevce u uniformi "milicajca". Nije čuo niti vidio da je ikoga u selu optuženi maltretirao, a čak što više, jednom prilikom je spriječio da iz sela bude otuđeno tele i tad je isto ostavio kod svjedoka da bude othranjeno. Dva-tri puta je kod svjedoka bio na kavi i u njegovoj prisutnosti optuženi nije nikad pravio razliku između srpskog i nesrpskog stanovništva. Te 1992. i 1993. optuženi je bio teži koji kilogram nego na raspravi i nije imao ni jednu sijedu dlaku.

Svjedok Dušan Uzelac iskazuje da je on negdje u četvrom ili petom mjesecu 1992., bio raspoređen u "stanicu milicije" Orolik. Tad je upoznao optuženog Macuru koji je već bio u stanici milicije. Status svjedoka i optuženog je bio u svojstvu pripravnika. Obično su dežurali ispred stanice ili išli u patrole u Orolik ili sela koja su pripadala pod

nadležnost stanice milicije u Oroliku, a sjeća se da su to bili Nijemci, Đeletovci, Svinjarevci, Čakovci, Berak. Krajem 1992. ponovno je prešao u Borovo naselje i do tad je Milenko ostao u toj stanici, a poslije ne zna šta je s njim bilo. Sjeća se da je u Oroliku bilo puno ljudi prezimenom Macura.

Svjedok Tihomir Subotić iskazuje da je u drugom mjesecu 1992. došao raditi u stanicu milicije Orolik. Sjeća se da je tad radio i Milenko Macura. U toj stanici je radio do 01.04.1993. kad je ista ukinuta, a on je prešao u Tovarnik, a ne zna što je u to vrijeme bilo s Milenom. Radio je kao pripravnik i svi koji su došli kao novi radili su kao pripravnici, dok su glavni bili oni koji su i prije ratnih događaja radili u policiji – miliciji. Ne sjeća se da je ikada bio u ophodnji s optuženim. Uopće ne zna da je bio pretres u kući Joze Jukića. Poznaje Matiju Jajala jer živi u istoj ulici kao i on, ali ne zna što se događalo s Matijom Jajalom, osim da je par puta vođen kod neuropsihijatra u Vukovar.

Svjedok Željko Bogdanović iskazuje da je 22.05.1992. došao u Orolik iz Sremske Mitrovice da radi kao milicajac u toj stanici milicije. Tad je upoznao Milenka koji je već radio. Istaknuo je da nikada nije radio zajedno s okrivljenim, jer su radili u kontra smjenama. Inače, u patrole su išli po rasporedu. Ne sjeća se da je i jedan građanin privođen u stanicu milicije u Orolik. Ne zna ništa o Jozi Jukiću i Matiji Jajalu.

Svjedok Božica Jukić iskazuje da je 1991. sa suprugom otišla živjeti u Svinjarevce. Sjeća se da je 28.03.1992. optuženi došao u njihovu kuću s još tri milicajca. Ona nije bila u kući, ali joj je muž rekao da ga je Bogunović spasio od optuženog. Optuženi je inače nju i supruga stavio u auto nakon što je izvršen pretres i odvezao u Orolik u stanicu milicije. Optuženi je nju vraćao kući, ali nije mogao proći, pa ju je dovezao kući jedan drugi mještatin. Inače, njoj je najžalije stvari.

Svjedok Šimko Miron iskazuje kako mu je sin poginuo kao hrvatski branitelj, ali je on nastavio živjeti u Mikluševcima u svojoj kući i za vrijeme okupacije. 1992. godine optuženi je zajedno s još jednim ili dva "milicajca" došao u njegovu kuću da ga štiti, jer su na njegovu kuću bacali bombe iz razloga što je po nacionalnosti Rusin, a ne Srbin. Optuženi je i noćio kod njega, a i kasnije ga je par puta pitao da li ga netko uznemirava i da prijavi ukoliko ima problema. Optuženi je prema njemu bio korektan i u to vrijeme ga je zaštitio.

Vještak dr. Nikola Mandić u svom iskazu, kao i u nalazu i mišljenju, ukazuje sljedeće:

- Milenko Macura je odgojen od druge godine bez oca, kao jedino dijete u svoje majke. Ponavljao je osmi razred osnovne škole i napustio je prvi razred srednje škole.

- U tjelesnom nalazu nema ispada, a u psihičkom profilu postoji napetost, tjeskoba, veg. odgovori u vidu pojačanog znojenja i nemira.

- Okrivljeni je osoba s jezgrovnno neurotskim smetnjama i psihosomatskim odgovorima.

- U vrijeme inkriminacije za koju se optužuje mogao je shvatiti značaj i posljedice učinjena djela, ali su te sposobnosti bile smanjene.

- Ne boluje od trajne ili privremene duševne bolesti, nije osoba zaostalog duševnog razvoja, ali je osoba koja je tijekom razvoja bila traumatizirana odgojem bez oca i s određenim smetnjama tjeskobe još od osnovne škole, a što se tijekom rata produbilo.

- Saznanje o nestanku oca okrivljenog je moglo dovesti u stanje razdraženosti, ljutnje, bijesa i smanjene kontrole impulsa.

U izvratku iz kaznene evidencije od 20.10.1999. navedeno je da optuženi do sada nije osuđivan.

Cijeneći obranu optuženog, te izvedene dokaze, kako svaki pojedinačno tako i u njihovoj sveukupnosti, sud je utvrdio da je optuženi počinio kazneno djelo ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz članka 120. stavak 1. OKZRH, na način opisan u izreci ove presude.

Sud u cijelosti prihvaća iskaz svjedoka Ivana Ciganja, jer je isti dat na jasan, uvjerljiv i logičan način, te okolnosno prihvatljiv, a u podudarnosti je sa iskazima svjedoka Josipa Jokića, Ivana Juričića, Miška Ivančika, Branka Dardalića, Franje Gomboša, Franje Živića, Josipa Struse, a koje je sud također prihvatio. Iz tog iskaza se utvrđuje da je optuženi navedenog palicom udario po leđima za vrijeme ispitivanja, kao i u hodniku, dok je svjedok morao stajati licem okrenut prema zidu s raširenim rukama iznad glave. Svjedok je prepoznao optuženog prilikom prepoznavanja održanog 31.03.2000., a također prilikom prepoznavanja između fotografije Petra Macure i optuženog jasno iskazao da pokazuje fotografiju optuženog, i naglasio da je optuženi mršaviji nego što je bio u vrijeme spornog događaja i rekao da sa 99% sigurnosti pokazuje fotografiju optuženog.

Sud u cijelosti prihvaća iskaz svjedoka Josipa Jokića, jer je isti dat na jasan, uvjerljiv i logičan način, te okolnosno prihvatljiv, a u podudarnosti je sa iskazima svjedoka Ivana Ciganja, Ivana Juričića, Miška Ivančika, Ivana Kovačića, Branka Dardalića, Franje Gomboša, Franje Živića, Josipa Struse, a koje je sud također prihvatio.

Iz tog iskaza sud utvrđuje da je svjedok iz viđenja poznao optuženog još prije 01.10.1991. Nadalje, da je optuženi 01.10.1991. svjedoku zadao više udaraca po leđima dok je stajao raširenih ruku i nogu licem okrenutim prema zidu. Također, da je svjedok vidio kako je optuženi više puta udario Ciganja i da se od tih udaraca Ciganj tresao kao da je uključen u struju. Sud je prihvatio i objašnjenje svjedoka zašto nije prepoznao optuženog kao osobu koja ga je tukla prilikom prepoznavanja izvršenog 31.03.2000. Svjedok je dao logično objašnjenje zašto nije prepoznao, a prepoznao je optuženog prilikom prepoznavanja između fotografija Petra Macure i optuženog.

Sud u cijelosti prihvaća iskaz svjedoka Ivana Juričića, jer je isti dat na jasan, uvjerljiv i logičan način, te okolnosno prihvatljiv, a u podudarnosti je s iskazima svjedoka Ivana Ciganja, Josipa Jokića, Miška Ivančika, Ivana Kovačića, Branka Dardalića, Franje Gomboša, Franje Živića, Josipa Struse, a koje je sud također prihvatio.

Iz tog iskaza sud utvrđuje da je optuženi svjedoka u sobi prilikom ispitivanja palicom više puta udario po butinama i po slabinskom dijelu, a u hodniku i po vratu. Od udarca po vratu pred očima mu je bilo sve crno. Svjedok je prepoznao optuženog između više osoba, kao osobu koja ga je tukla u Čakovcima. Treba naglasiti da prilikom prepoznavanja između fotografije Petra Macure i optuženog, svjedok je pokazao na fotografiju optuženog, ali je objasnio da kada se vrati u ono vrijeme kada je to počinjeno, tad je nesiguran na kojoj fotografiji je Milenko Macura, zato što se vremenom izmijenio.

Sud u cijelosti prihvaća iskaz svjedoka Miška Ivančika, jer je isti dat na jasan, uvjerljiv i logičan način, te okolnosno prihvatljiv, a u podudarnosti je s iskazima svjedoka

Ivana Ciganja, Josipa Jokića, Ivana Juričića, Ivana Kovačića, Branka Dardalića, Franje Gomboša, Franje Živića, Josipa Struse, a koje je sud također prihvatio.

Iz tog iskaza sud utvrđuje da je optuženi svjedoka prvo ošamario, zatim zadao udarac šakom u stomak, te palicom nekoliko puta udario u leđa i tri, četiri udarca po dlanu.

Sud u cijelosti prihvaća iskaz svjedoka Ivana Kovačića, jer je isti dat na jasan, uvjerljiv i logičan način, te okolnosno prihvatljiv, a u podudarnosti je s iskazima svjedoka Ivana Ciganja, Josipa Jokića, Ivana Juričića, Miška Ivančika, Branka Dardalića, Franje Gomboša, Franje Živića, Josipa Struse, a koje je sud također prihvatio.

Iz tog iskaza sud utvrđuje da svjedok nije poznavao optuženog, ali da je od drugih čuo da se radi o optuženom i da ga je optuženi ispitivao, te da je bila upućena prijetnja da će ga zaklati ako ne govori o oružju.

Sud u cijelosti prihvaća iskaz svjedoka Branka Dardalića, jer je isti dat na jasan, uvjerljiv i logičan način, te okolnosno prihvatljiv, a u podudarnosti je s iskazima svjedoka Ivana Ciganja, Josipa Jokića, Ivana Juričića, Miška Ivančika, Ivana Kovačića, Franje Gomboša, Franje Živića, Josipa Struse, a koje je sud također prihvatio.

Iz tog iskaza sud utvrđuje da je svjedok vidio da optuženi palicom zadaje udarce Ivanu Ciganju i Ivanu Juričiću, i to dok su ovi stajali blizu zida, okrenuti licem prema zidu, s rukama okrenutim prema gore.

Sud u cijelosti prihvaća iskaz svjedoka Franje Gomboša, jer je isti dat na jasan, uvjerljiv i logičan način, te okolnosno prihvatljiv, a u podudarnosti je s iskazima svjedoka Ivana Ciganja, Josipa Jokića, Ivana Juričića, Miška Ivančika, Ivana Kovačića, Branka Dardalića, Franje Živića, Josipa Struse, a koje je sud također prihvatio.

Iz tog iskaza sud utvrđuje da je svjedok vidio optuženog na kapiji svoje kuće oko 9 ili 9,30 sati, a da je svjedokova kuća treća od škole. Također, da je svjedok vidio sve oštećene da su privedeni u školu na ispitivanje.

Sud u cijelosti prihvaća iskaz svjedoka Franje Živića, jer je isti dat na jasan, uvjerljiv i logičan način, te okolnosno prihvatljiv, a u podudarnosti je s iskazima svjedoka Ivana Ciganja, Josipa Jokića, Ivana Juričića, Miška Ivančika, Ivana Kovačića, Branka Dardalića, Franje Gomboša, Josipa Struse, a koje je sud također prihvatio.

Iz tog iskaza sud utvrđuje da je optuženi dva-tri puta udario palicom po leđima svjedoka. Svjedok je siguran da je bio samo jedan Macura iz Orolika i sa sigurnošću je više puta ponovio da je optuženi osoba koja ga je udarila, čak što više, gledao je optuženog u oči i rekao: "Ti si me udario dva, tri puta", naglasio da je optuženi imao tad dužu kosu skoro do ramena.

Sud u cijelosti prihvaća iskaz svjedoka Josipa Struse, jer je isti dat na jasan, uvjerljiv, logičan način, te okolnosno prihvatljiv, a u bitnim činjenicama je u podudarnosti s iskazima svjedoka Ivana Ciganja, Josipa Jokića, Ivana Juričića, Miška Ivančika, Ivana Kovačića, Branka Dardalića, Franje Gomboša, Franje Živića, a koje je sud također prihvatio.

Iz toga iskaza sud utvrđuje da je svjedok vidio kako je optuženi tukao Ivana Ciganja i Ivana Juričića, i to dok su bili okrenuti licem prema zidu i podignutih ruku. Tukao ih je crnom palicom, kao pendrek, samo deblja. Optuženi je tad imao cmu dužu kosu, skoro do ramena i bio je malo deblji-jači, u odnosu kako je izgledao na glavnoj raspravi.

Svjedok Tomislav Lovrić nije imao nikakvih neposrednih, pa čak što više ni posrednih saznanja o spornim događajima, te u tom smislu njegov iskaz nije od utjecaja na ovaj kazneni postupak.

Svjedok Šimun Merčep također nema nikakvih neposrednih saznanja o spornim događajima, te ni njegov iskaz nije bitan u ovom kaznenom postupku, te stoga nema potrebe dati analizu i ocjenu tog iskaza.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Matije Jajala, osim u dijelu u kojem isti ukazuje da je optuženi Macura naredio da zadobije oko 200 udaraca po dlanovima i tabanima. Taj dio iskaza sud ne prihvaća, jer iz iskaza svjedoka Dušana Uzelca, Tihomira Subotića, Željka Bogdanovića i samog optuženog je nedvojbeno utvrđeno, da je optuženi bio "milicajac pripravnik" i da nije mogao u tom svojstvu izdavati zapovjedi. Također svjedok Jozo Jukić navodi kako je Bogunović kad je odgurnuo Macuru da ga ne zakolje rekao "više nećeš ni ići s nama", te isti svjedok smatra da je optuženi više bio "sluga", što znači da je postupao po zapovjedi, a ne da je mogao zapovijedati. Iz tih razloga sud ne prihvaća taj dio iskaza svjedoka da je Macura naređivao da on zadobije 200 udaraca po dlanovima i tabanima.

Ostali dio iskaza svjedoka sud je prihvatio, jer je isti dat na jasan, uvjerljiv i logičan način, a također i vještak dr. Nikola Mandić je jasno iskazao da je prilikom svjedočenja navedeni svjedok u realitetu. Svjedok Matija Jajalo nije imao ni jednog razloga da eventualno optužuje optuženika, a činjenica je da je i sam optuženi jasno iskazao da je dva, tri puta privodio svjedoka.

Iz tog iskaza sud utvrđuje da se svjedok u siječnju 1992. vratio u Svinjarevce. Tijekom 1992. i početkom 1993. optuženi ga je u svojstvu "srpskog milicajca" privodio tri, četiri puta. Optuženi i njegovi prijatelji su svaki put tukli oštećenog Jajalo Matiju, a isti misli da bi ga i ubili da mu žena nije Srпкиnja. Sjeća se kako ga je jednom prilikom Macura udario glavom u glavu i od tog udarca je odmah pao u nesvijest. Također, jednom prilikom od batina je bila njegova krv po podu i on je morao lizati krv. Zadnji put kad je priveden, optuženi mu je zajedno s još jednom nepoznatom osobom, zadao bezbroj udaraca, i to šakama, laktovima, kundakom i palicom. Optuženi mu je zaprijetio da ne smije prijaviti UNPROFOR-u. Posebno je naglasio da je optuženi u to vrijeme bio jako "silan".

Sud je u cijelosti prihvatio iskaz svjedoka Joze Jukića, jer je isti dat na jasan i logičan način, a u detalje i uvjerljivo je opisano u kom trenutku i na koji način je optuženi uzeo nož i kako je nožem krenuo prema vratu oštećenog da ga zakolje, ali je u tome spriječen od drugog pripadnika "milicije SAO Krajine".

Iz tog iskaza nedvojbeno je utvrđeno da je optuženi prilikom pretresa u kući oštećenog odmah kad je započeo pretres u dnevnoj sobi lupio šamar, na tavanu dva šamara, a pri kraju pretresa, u jednom trenutku oštećenog zgrabio za kosu, srušio ga prvo na drveni dio kauča, a zatim na pod te prignječio koljenom. U takvoj situaciji, a da je s kredenca uzeo nož – "svinjokoljac", dužine oko 30 cm, nožem je krenuo ka vratu, da ga zakolje, ali ga je spriječio Bogunović, uz riječi: "Jebo Boga, ja ne mogu gledati krv."

Utvrđeno je da su od svjedoka uzete i mnoge vrijedne stvari, dok je pri pretresu bio i optuženi, ali su stvari oduzete u ime "milicije SAO Krajine".

Sud je u cijelosti prihvatio iskaz svjedoka Đuke Mikletića, ali isti nije imao neposrednih, pa čak ni posrednih saznanja ni o jednom događaju koji se stavlja na teret optuženom.

Iz tog iskaza sud utvrđuje da optuženi u njegovoj prisutnosti nije nikad pravio razliku između srpskog i nesrpskog stanovništva, kao i činjenicu da je optuženi tijekom 1992. i 1993. godine bio teži koji kilogram nego na raspravi i da tad nije imao ni jednu sijedu dlaku.

Sud je prihvatio iskaze svjedoka Dušana Uzelca, Tihomira Subotića i Željka Bogdanovića, osim u dijelu da nije bilo uopće privođenja u stanicu "milicije" Orolik. Taj dio sud ne prihvaća, iz jednostavnog razloga da sam optuženi jasno i uvjerljivo iskazuje kako je dva-tri puta priveo Matiju Jajala u stanicu "milicije" Orolik, te kako jednom zgodom kada je trebalo pokopati mrtvo tijelo negdje u polju, optuženom je Gagić iz stanice "milicije" Orolik rekao da dođe po osobe koje su inače bile privedene u navedenu stanicu "milicije". Nadalje je utvrđeno da su Jozo Jukić i Božica Jukić također privođeni u stanicu "milicije".

Navedeni svjedoci nisu imali neposrednih saznanja što je činio optuženi, jer nisu bili s njim u smjeni, nisu bili s njim kada je išao u pretres kod Jozе Jukića, niti kada je privodio Matiju Jajala. Iz tih iskaza jedino se utvrđuje da je optuženi zajedno s navedenim svjedocima radio kao "milicajac pripravnik" u stanici "milicije" Orolik, i to negdje od proljeća 1992. do prve polovice 1993. godine, s tim da je optuženi prije njih u 09. mjesecu 1991. godine pristupio "miliciji", a koja je bila pri štabu TO.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Božice Jukić, ali je činjenica da ista nije imala neposrednog saznanja što se događalo unutra u kući dok je bio pretres, već jedino joj je muž rekao kako ga je Bogunović spasio od optuženog, da ga ne zakolje.

Iz tog iskaza se utvrđuje da je optuženi zajedno s još tri "milicajca" bio u pretresu njihove kuće, ali je ona ostala vani dok je optuženi s njenim mužem bio unutra. Njoj je najžalije stvari, jer pri tom pretresu su odnijeli puno njihovih vrijednih stvari i novca. Optuženi je inače nju i njenog supruga odvezao u stanicu "milicije" Orolik radi ispitivanja, a nju je i vraćao, s tim da kada nije mogao proći uslijed neke blokade, dovezao ju je drugi mještatin natrag kući.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Šimka Mirona, ali isti nije imao neposrednih saznanja, pa čak ni posrednih, ni o jednom događaju koji se stavlja na teret optuženom.

Iz tog iskaza sud je utvrdio da je optuženi bio korektan prema njemu, i da ga je štitio u vrijeme kada su na njegovu kuću bacali bombe, zato što nije Srbin, i što mu je sin poginuo kao hrvatski branitelj.

Sud je u cijelosti prihvatio nalaz i mišljenje, kao i iskaz vještaka dr. Nikole Mandića jer je isti dat na stručan način, a na isti nije bilo nikakvih primjedbi.

Iz tog iskaza, nalaza i mišljenja sud utvrđuje sljedeće:

- Milenko Macura je odgojen od druge godine bez oca, kao jedino dijete u svoje majke. Ponavljao je osmi razred osnovne škole i napustio je prvi razred srednje škole.

- U tjelesnom nalazu nema ispada, a u psihičkom profilu postoji napetost, tjeskoba, veg. odgovori u vidu pojačanog znojenja i nemira. - Okrivljeni je osoba s jezgrovnno neurotskim smetnjama i psihosomatskim odgovorima.

- U vrijeme inkriminacije za koju se optužuje mogao je shvatiti značaj i posljedice učinjena djela, ali su te sposobnosti bile smanjene.

- Ne boluje od trajne ili privremene duševne bolesti, nije osoba zaostalog duševnog razvoja, ali je osoba koja je tijekom razvoja bila traumatizirana odgojem bez oca i s određenim smetnjama tjeskobe još od osnovne škole, a što se tijekom rata produbilo.

- Saznanje o nestanku oca okrivljenog je moglo dovesti u stanje razdraženosti, ljutnje, bijesa i smanjene kontrole impulsa.

Sud je djelomično prihvatio obranu optuženog, i iz tog dijela iskaza koji je prihvatio utvrđuje da je optuženi u 09. mjesecu 1991. godine pristupio "miliciji", a koja je bila pri štabu TO. Također i činjenicu da je 01. listopada 1991. godine išao u Čakovce kao pratnja kapetanu ili kapetanu I. klase. Inače, dan prije tog odlaska, telefonskim putem je čuo da je ubijen njegov otac u Osijeku, i da je nađen u Dravi.

Prihvaća se dio obrane i da je privodio dva ili tri puta Matiju Jajala u stanicu "milicije", kao i da je išao u pretres kuće Joze Jukića. Sud je prihvatio i navode optuženika da su stvari od oštećenog Joze Jukića oduzete u ime "milicije", a ne da ih je on uzeo za sebe. Također, sud prihvaća i činjenicu da je optuženi bio "milicajac pripravnik" i da nije mogao izdavati zapovijedi, te samim tim da nije naredio da se Matiju Jajalu zada 200 udaraca po dlanovima i tabanima. Nadalje, sud prihvaća da saznanje optuženog o nestanku oca neposredno prije nego što će ići u Čakovce 01.10.1991. godine, dovelo ga je u stanje razdraženosti, ljutnje, bijesa i smanjene kontrole impulsa, a samim tim da do smanjene ubrojjivosti nije došlo samoskrivljeno.

Sud ne prihvaća dio obrane optuženika, u kojem on navodi da je sve vrijeme stajao kod vozila ispred škole u Čakovcima u kojoj je vršeno ispitivanje, da u istu nije ulazio i da nikog nije tukao, jer je taj dio obrane dat u cilju izbjegavanja krivične odgovornosti, a u suprotnosti je s iskazima svjedoka Ivana Ciganja, Josipa Jokića, Ivana Juričića, Miška Ivančika, Ivana Kovačića, Branka Dardalića i Josipa Struse.

Sud ne prihvaća ni dio obrane optuženika u kojem on iskazuje da je dva do tri puta privodio Matiju Jajala, ali da je istog predao "milicajcu" Gagiću i da ne zna što je bilo s oštećenim Jajalom, ali da ga on nije tukao. Taj dio obrane također je dat u cilju izbjegavanja krivične odgovornosti, a u suprotnosti je s iskazom svjedoka Matije Jajala, a koji je uvjerljivo iskazao na koji način ga je tukao i maltretirao optuženi.

Sud ne prihvaća ni dio obrane optuženika u kojem on navodi da nije pokušao bilo što loše napraviti Jozi Jukiću, a kamoli da ga je pokušao "zaklati". Taj dio obrane također je dat u cilju izbjegavanja krivične odgovornosti, a u suprotnosti je s jasnim i nedvojbenim iskazom oštećenog Joze Jukića, koji je opisao na koji način ga je htio "zaklati" optuženi, i da je u tome spriječen od "milicajca" Bogunovića.

Dio obrane optuženika, u kojem on navodi da je to sve počelo iz razloga da mu je htio "napakovati" Šimo Merčep, ili u djelu da je to zbog njegovog nesvjedočenja za traktore, navodno vlasništvo oca inspektora iz Vukovara, kao da je to sve u svezi ostavinskog postupka iza njegovog oca, nije bitno za postojanje navedenog kaznenog djela, jer nedvojbeno je činjenica da nijedan svjedok nije bio ni u kakvoj svezi sa Šimom Merčepom, niti da znaju nešto o ostavinskom postupku iza oca optuženog, te stoga nebitno za ovaj postupak. Nebitno iz razloga što Šimo Merčep i onaj inspektor, u svezi ovih događaja, nisu bili ni u kakvoj svezi s optuženim, kao ni s oštećenima. To što je Šimo Merčep dolazio da pita za sudbinu svog punca, nije ni u kakvoj svezi s događajima zbog kojih je vođen ovaj kazneni postupak.

Također, ni činjenica što je Jozo Jukić dolazio kod optuženog da traži svoje stvari, nikako nije dovela u pitanje samo svjedočenje oštećenog Joze Jukića, jer jednostavno oštećeni Jozo Jukić samo je htio doći do vrijedne imovine koja mu je oduzeta, jer supruga Božica Jukić je jasno rekla da je njoj najžalije stvari. Taj događaj da oštećeni Jukići više žale za stvarima i novcem koji im je oduzet, nego što su išli da prijavljuju optuženog za pokušaj "klanja", može se ljudski razumjeti kada se taj događaj promatra u konkretnim okolnostima, da u vrijeme spornog događaja se lako "gubila glava", a nakon 10-tak godina razumljiva je želja za povratom svojih vrijednih stvari i novca, a ne samo želja za prijavljivanjem optuženog, radi gonjenja istog, jer oštećeni Jukić nije zadobio nikakve ozljede.

Sud nije prihvatio dio optužbe da je optuženi naredio da se oštećenom Matiji Jajalu zada dvjesto udaraca po dlanovima i tabanima iz razloga jer je utvrđeno da je optuženi bio "milicajac pripravnik", te da nije imao ovlasti da izdaje naređenja. Valja napomenuti da u svezi činjenice, kako prvostupanjskom presudom nije prihvaćen dio optužbe u odnosu da je optuženi izvršio kazneno djelo, pljačkom dva televizora, dva videorekordera, 122 kazete, 2 stroja za šivenje, 14 goblena i sata, a da se ŽDO u Vukovaru nije žalio na taj dio presude, praktično u ponovljenom postupku nakon ukidanja prvostupanjske presude, taj dio više nije bio sastavni dio optužbe, a što je i sam ŽDO u Vukovaru naglasio prilikom čitanja optužnice.

Činjenica je da je obrana tijekom postupka konstantno nametala pitanje identiteta osobe s prezimenom Macura, koja je prilikom ispitivanja u Čakovcima tukla oštećene Ivana Juričića, Ivana Ciganja, Josipa Jokića, Miška Ivančika, Branka Dardalića, te prijetila Ivanu Kovačiću. Nadalje, nedvojbeno je činjenica da Miško Ivančik nije prepoznao optuženog kao osobu koja ga je tukla, niti je prilikom prepoznavanja između fotografija Petra Macure i Milenka Macure prepoznao osobu koja ga je tukla. Također, oštećeni Josip Jokić nije prepoznao optuženog kao osobu koja ga je tukla prilikom prepoznavanja izvršenog 31. ožujka 2000. godine. Također, svjedok Ivan Juričić je prilikom prepoznavanja između fotografija Petra Macure i optuženog Milenka Macure rekao: "Vi ste mi rekli da se vratim u ono vrijeme kad je to počinjeno i zato sam nesiguran koja je fotografija", ali je rekao "Ovo je fotografija Milenka Macure, "Mazgana" sad," i pokazao na fotografiju istog.

Navedena neprepoznavanja optuženog kao osobe koja je tukla oštećene u Čakovcima, po mišljenju suda ni u jednom trenutku nisu dovela u pitanje utvrđenje da je optuženi osoba koja je tukla oštećene na način kako je to opisano u dispozitivu presude. Po mišljenju suda to se može objasniti činjenicom da pojedine osobe bolje pamte likove a pojedine ne, te iz tog razloga Miško Ivančik nije prepoznao optuženog. Što se tiče Josipa Jokića, već je ranije dato obrazloženje suda zašto prihvaća obrazloženje Josipa Jokića da tom jednom prilikom nije prepoznao optuženog, jer mu je bilo "loše", a i optuženi je tijekom pritvora oslabio. Svjedok Ivan Juričić je prepoznao optuženog prilikom prepoznavanja između više osoba, a njegove riječi "Vi ste mi rekli da se vratim u ono vrijeme kad je to počinjeno, i zato sam nesiguran koja je to fotografija, a da pokazuje na fotografiju optuženog iz sadašnjeg vremena, samo su ukazali jednu zadivljujuću iskrenost navedenog svjedoka i potvrdili navode svih ostalih svjedoka, osim "milicajaca" koji su radili zajedno s optuženim, da je optuženi 01. listopada 1991. godine, bio snažniji – jači, u odnosu na izgled za vrijeme glavne rasprave i da se u tom pogledu izmijenio. Činjenica da je svjedok Ivan Ciganj uvijek prepoznao optuženog, što se može reći i za naprijed navedenog svjedoka Ivana Juričića, te da je svjedok Josip Jokić valjano obrazložio zašto samo jednom prilikom nije prepoznao optuženog, a koji je inače iz viđenja i od ranije poznavao optuženog, kao i isticanje svjedoka Franje Živića, Josipa Struse, Franje Gomboša, Branka Dardalića, da je optuženi taj Macura koji je 01. listopada 1991. godine u Čakovcima tukao oštećene.

Valja naglasiti da je tijekom postupka nedvojbeno utvrđeno, da je ta osoba koja je tukla oštećene bio Macura iz Orolika, te da je utvrđeno da je bio samo jedan Macura i da praktično, osim onog kapetana, nije bilo druge nepoznate osobe prilikom ispitivanja u školi u Čakovcima. Nedvojbeno je činjenica da obrana nema zadatak dokazivati činjenicu da optuženi nije tukao oštećene u Čakovcima, ali obrana je predložila – inzistirala da se vrši prepoznavanje između optuženog Milenka Macure i Petra Macure, sin Gojka i Marije, rođen 04.01.1955. godine, a što je uz suglasnost stranaka i učinjeno. Nedvojbeno je činjenica da svi svjedoci – oštećeni, odmah su odbili

svaku mogućnost da je navedeni Petar Macura bio 01. listopada 1991. godine u Čakovcima.

Iz svih tih razloga stav je suda da je optuženi osoba koja je tukla i zlostavljala oštećene 01.10. u Čakovcima, na način bliže opisan u izreci presude pod točkom 1. U konkretnoj situaciji ne treba zanemariti ni činjenicu da je optuženi dan prije događaja saznao da mu je otac ubijen u Osijeku i bačen u Dravu, da je tada bio u stanju razdraženosti, ljutnje, bijesa i smanjene kontrole impulsa, i tad je nelogično da u takvom stanju ostane pored auta i da uopće ne ulazi u školu. Tu činjenicu o smrti oca, koju je optuženi saznao dan prije nego što će činiti to što je činio 01.10. u Čakovcima, sud je optuženom uzeo kao olakotnu okolnost.

Nadalje, činjenica je da se svjedok Matija Jajala, negdje od 1993. godine, liječio kod neuropsihijatra, no, međutim, sud je mogućnost svjedočenja svjedoka Matije Jajala utvrdio vještačenjem od strane vještaka dr. Nikole Mandića. Vještak je jasno ukazao da je svjedok navedenog dana kad je vještačio u realitetu, a nedvojbeno je da je navedeni svjedok jasno i uvjerljivo opisao što mu je činio optuženi Macura, i iz tih razloga navedeno svjedočenje ničim nije dovedeno u pitanje, osim u dijelu da je navedeni svjedok pogrešno shvatio da je optuženi Macura naredio da njega tuku.

Sud je odbio prijedlog za suočenje svjedoka Božice Jukić i Tihomira Subotića na okolnost da je Božica Jukić Tihomiru Subotiću rekla da je njen suprug, Jozo Jukić, u "miliciji" zbog ukradenih stvari, iz razloga jer je navedeno suočenje predloženo u cilju odugovlačenja kaznenog postupka, i čak što više, činjenice na koje je predloženo suočenje uopće nisu bitne za ovaj kazneni postupak, jer je već naprijed istaknuto da je optuženi za ukradene stvari oslobođen, jer su iste uzete u ime "milicije", a nije ih optuženi uzeo osobno u svoje ime.

Sud je odbio prijedlog za djelomičnim stavljanjem izvan snage rješenja Kio-79/99., te ponovnim uvidom u zapisnik o prepoznavanju Milenka Macure koji su vršeni po redarstvenim vlastima, a od strane građanina Ivana Juričića, Ivana Ciganja, Josipa Jokića, Matije Jajala, Mije Vodopije i Tomislava Lovrića, i to iz dva razloga. Prvi razlog je što je navedeno rješenje pravomoćno, a drugi razlog je što faktički ono što je traženo, a to je opis optuženog od strane navedenih svjedoka, navedeni svjedoci prilikom svakog prepoznavanja, kako između osoba, tako između fotografija, moraju ponoviti, tj. dati opis osobe prije nego što će pristupiti prepoznavanju. Iz navedenih razloga nije bilo ni potrebe, niti zakonske mogućnosti za izvođenjem navedenog dokaza.

Sud je odbio prijedlog za rekonstrukcijom na licu mjesta u kući Joze Jukića, kao i dopunskim saslušanjem Joze Jukića, iz razloga da su navedeni prijedlozi dati u cilju odugovlačenja kaznenog postupka, a sud je obrazložio da je prihvatio iskaz svjedoka Joze Jukića koji je vrlo detaljno, slikovito i okolnosno opisao događaj u svojoj kući, te nije bilo potrebe za rekonstrukcijom, kao ni za dopunskim saslušanjem svjedoka Joze Jukića.

Na temelju svega naprijed iznijetog, a uslijed naprijed navedenih obrazloženja, konačni zaključak suda je da je optuženi počinio radnje bliže opisane pod točkom 1., u školi u Čakovcima 01.10.1991. godine, zatim na štetu Matije Jajala, bliže opisano u točki 2. dispozitiva presude, i na štetu Joze Jukića, bliže opisano u točki 3. dispozitiva presude, te da je tim radnjama počinio kazneno djelo ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz čl.120. st.1. OKZRH. Te radnje, tj. postupanje optuženika,

objektivno predstavlja kršenje pravila Međunarodnog prava, i to onih članaka i točki kako je bliže opisano u izreci presude.

Naime, nedvojbeno je da u radnjama optuženika kojima je tukao osobe u Čakovcima 01.10.1991.godine, kao i Matiju Jajala, jesu radnje kojima se čini nasilje protiv života i tijela. Također, u pokušaju "klanja" Joze Jukića, a da je istog prije toga optuženi šamarao, počinjena je povreda osobnog dostojanstva Joze Jukića i činjeni su ponižavajući postupci pred istim. Iz naprijed navedenih razloga nedvojbeno je da naprijed navedenim radnjama optuženi je povrijedio odredbe čl.3. st.2. t.A. i t.C. Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata, od 12.08.1949.godine (nastavno ŽK), a u svezi čl.3. st.1. t.1. iste Konvencije, jer u navedeno vrijeme oružani sukob nije imao međunarodni karakter. U naprijed navedenim radnjama također je povrijeđen čl.27. st.1. naprijed navedene Konvencije, jer prema navedenom članku nedvojbeno je da svi oštećenici u ovom kaznenom postupku imali su pravo da se s njima postupi čovječno i da se zaštite od čina nasilja, zastrašivanja, a da je optuženi poduzimao radnje nasilja i zastrašivanja prema istima, tj. da ih je mučio i nečovječno postupao prema njima, a da su isti imali status civilnog stanovništva. Člankom 31. navedene Konvencije jasno je propisano da se nad zaštićenim osobama ne smije vršiti nikakva fizička ili moralna prisila, osobito da bi se od njih ili od drugih dobile informacije, a u konkretnom slučaju optuženi je tukao i mučio iste prilikom ispitivanja koje je vršeno od kapetana tzv.JNA. Svojim radnjama optuženik je povrijedio i odredbu čl.4. st.2. t.A. i t.E. dopunskog Protokola uz Ženevsku konvenciju, od 12. kolovoza 1949.godine o zaštiti žrtava nemeđunarodnog sukoba (po Protokolu II.), jer u točki A. st.2. četvrtog članka je jasno propisano da se ne može poduzimati nasilje protiv života, zdravlja, te bilo koji oblik tjelesne kazne, dok u točki E. je jasno propisano da se ne mogu poduzimati povrede osobnog dostojanstva, osobito uvredljivi i ponižavajući postupci, a što je u radnjama optuženog nedvojbeno poduzeto, a što i naprijed obrazloženo. Sve naprijed navedeno, a iz naprijed navedenih obrazloženja, ukazuje da je optuženikovo činjenje protupravno u smislu međunarodnog prava i da predstavlja kršenje pravila međunarodnog prava u onim segmentima kako je to naprijed navedeno.

Optuženik je naprijed navedene radnje poduzimao s izravnom namjerom, jer je bio svjestan svog djela i htio je počinjenje istog. Naime, nedvojbeno je da u situaciji kada optuženik tuče palicom – pendrekom civile kao 01.10.1991.godine u školi u Čakovcima, ili kada tuče Matiju Jajala, on to čini s izravnom namjerom, jer on hoće i poduzima nasilje protiv života i zdravlja i jednostavno tjelesno kažnjava navedene oštećenike. Također, kada šamara Jozu Jukića i kada nožem kreće prema njegovom vratu, on s izravnom namjerom ponižava istog, vrijeđa njegovo osobno dostojanstvo i jednostavno s izravnom namjerom ga muči i ponižava, moralno ga prisiljava i svjestan je svog djela i hoće njegovo počinjenje. Ova činjenica da optuženik poduzima radnje s izravnom namjerom, nije ni u kakvoj kontradiktornosti s činjenicom da je optuženi prilikom poduzimanja navedenih radnji bio smanjeno ubrojav, jer kod ubrojivosti radi se o svijesti optuženika o postupanju i nedvojbeno je činjenica da je optuženik prilikom postupanja bio u stanju razdraženosti, ljutnje, bijesa i smanjene kontrole impulsa (prema nalazu vještaka neuropsihijatra). Jednostavno, na osnovi svega naprijed iznijetog i uslijed naprijed navedenih obrazloženja, konačan zaključak suda je da je optuženik postupao prilikom poduzimanja svojih radnji s izravnom namjerom, ali je bio smanjeno ubrojav i do te smanjene ubrojivosti nije došlo samoskrivljeno.

Prilikom odmjeravanja kazne sud je cijenio sve okolnosti koje utječu da kazna bude manja ili veća (olakotne i otegotne).

Kao olakotne okolnosti na strani optuženog sud je cijenio da isti do sada nije osuđivan, da je obiteljski čovjek, otac dvoje maloljetne djece, da je u inkriminiranom periodu zaštitio neke osobe nesrpske nacionalnosti, korektno držanje optuženika tijekom cijelog postupka i činjenicu da je optuženi dan prije počinjenja djela u Čakovcima saznao da mu je otac ubijen i bačen u Dravu. Nadalje, sud je cijenio i činjenicu da sve radnje koje je poduzeo optuženi, a za koje je osuđen, jesu radnje kojima je učinjeno kazneno djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva, s tim da su sve radnje najblaže u odnosu na oštećene. Nedvojbeno je da optuženi nikoga nije ubio, nanio tešku tjelesnu ozljedu s trajnim posljedicama, silovao, već mučio i nečovječno postupao prema civilnom stanovništvu i primjenjivao mjere zastrašivanja, ali s najblažim djelovanjem u okviru onih radnji koje spadaju u radnje opisane prilikom izvršenja navedenog kaznenog djela, kako u samom kaznenom zakonu tako i u navedenoj Ženevskoj konvenciji i protokolu II. Također je utvrđeno da je optuženik prilikom poduzimanja navedenih radnji bio smanjeno ubrojav.

Na strani optuženog, sud nije našao ni jednu otegotnu okolnost.

Uzimajući u obzir sve naprijed navedene okolnosti, i to zbir svih olakotnih okolnosti, a da nema ni jedne otegotne okolnosti, kao vrijeme i način počinjenja kaznenog djela, sud je smatrao da su ispunjeni uvjeti za primjenu čl.57. KZ-a, tj. da u konkretnom slučaju, postoje posebno izražene olakotne okolnosti (naprijed navedene) i da će se svrha kažnjavanja postići i blažom kaznom od propisane. Valja naglasiti da u konkretnom slučaju kada je nedvojbeno utvrđeno da je optuženik bio smanjeno ubrojav i da do smanjene ubrojavivosti nije došlo samoskrivljeno, i sam Kazneni zakon u čl.42. propisuje da se optuženik može blaže kazniti, te se u konkretnom slučaju i na osnovi tog članka optuženik mogao blaže kazniti. Na osnovi svih tih činjenica, optuženi je osuđen na kaznu zatvora u trajanju od tri godine. Ocjena je suda da će se upravo takvom vrstom i visinom kazne u potpunosti ostvariti zakonom predviđena svrha kažnjavanja iz članka 5. i 6. KZ-a, te se izrečena kazna ukazuje kao potpuno primjerena stupnju krivnje optuženika i samoj težini počinjenog kaznenog djela.

U svezi činjenice da se optuženi nalazio u pritvoru od 12.listopada 1999. godine pa do 04.03.2002.godine,shodno članku 63. KZ-a, valjalo je vrijeme provedeno u pritvoru uračunati u izrečenu kaznu zatvora.

Na osnovi čl.122. st.4., a u svezi s čl.119. st.2.t.1.-6. ZKP-a optuženi je oslobođen obveze da naknadi troškove kaznenog postupka iz razloga jer optuženi nigdje ne radi, nema redovitih novčanih primanja, nema imovine, te bi obvezom plaćanja troškova postupka bilo dovedeno u pitanje njegovo osobno uzdržavanje, a također i izdržavanje njegove supruge i dvoje malodobne djece, te je stoga odlučeno da troškovi postupka padaju na teret državnog proračuna.

Slijedom izloženog, odlučeno je kao u izreci presude.

U Vukovaru 04. ožujka 2002.

ZAPISNIČAR

Smederevka Šerblić v.r.

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Nikola Bešenski v.r.

PRAVNA POUKA: Protiv ove presude može se izjaviti žalba u roku od 15 dana od dostave ovjerenog prijepisa iste. Žalba se podnosi putem ovog suda, na Vrhovni sud Republike Hrvatske, u tri istovjetna primjerka.

DOSTAVITI:

1. ŽDO Vukovar, na broj DO-K-57/99
2. Optuženi Milenko Macura, Orolik, Zmaj Jovina 43
- ③ Branitelj optuženog odvjetnik Andrej Georgievski, Vukovar
4. Spis

